

Sygn. akt V ACz 667/12

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział V Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Iwona Wilk

Sędziowie: SA Barbara Kurzeja

SA Olga Gornowicz – Owczarek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2012 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko Prezesowi Sądu Okręgowego w B., E. L.

– N., B. G. oraz G. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach

z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. II C 45/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt V ACz 667/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym zwrócił pozew wskazując, iż w wyznaczonym terminie powód nie uzupełnił braków pozwu. Nie podał bowiem jakiej kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia domaga się od każdego

z pozwanych, nie przytoczył okoliczności faktycznych uzasadniających dochodzone roszczenia oraz nie wskazał miejsca zamieszkania pozwanych.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie powód wnosił o jego uchylenie. Podniósł, iż złożony przez niego pozew nie był dotknięty brakami formalnymi, a w związku z tym zaskarżone rozstrzygnięcie naruszało nie tylko treść art. 130 k.p.c., ale również gwarantowane powodowi konstytucyjnie prawo do sądu. Ponadto podkreślone zostało, że otrzymane przez skarżącego wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu nie zawierało dostatecznego pouczenia o sposobie w jaki braki te winny zostać uzupełnione. Sąd miał zaś możliwość doręczenia pozwu na adres miejsca pracy pozwanych oraz ustalenia wartości dochodzonych roszczeń w oparciu o okoliczności podane w pozwie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podzielić należało stanowisko Sądu Okręgowego, iż pozew dotknięty był takimi brakami formalnymi, które stosownie do art. 130 k.p.c. uniemożliwiały nadanie sprawie dalszego biegu. Przede wszystkim zaznaczyć należało, że zgodnie z art. 126² k.p.c. sąd

nie podejmie żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata. W celu jej ustalenia niezbędnym jest jednak w pierwszej kolejności określenie wartości przedmiotu sporu, ta zaś w sprawach majątkowych jest określoną sumą pieniężną odpowiadającą wysokości dochodzonego roszczenia bądź też obliczoną stosownie do przepisów art. 19 i n. Kodeksu postępowania cywilnego. Precyzyjne wskazanie wysokości dochodzonego roszczenia o zapłatę jest więc podstawowym obowiązkiem strony powodowej warunkującym nadanie sprawie dalszego biegu. Wymogu powyższego nie spełniał jednak sposób sformułowania żądania w złożonym przez skarżącego pozwie. Pomijając, iż pomimo dochodzenia zapłaty kwoty pieniężnej powód nie podał wprost jej wysokości, również dalsze określenia żądania budziło zastrzeżenia. W szczególności bowiem trudności rodziło rozgraniczenie roszczeń względem poszczególnych pozwanych w sytuacji, gdy żądanie zapłaty kierowane do Prezesa Sądu Okręgowego zawierało wyraźne odesłanie do roszczeń zgłaszanych w stosunku do pozostałych pozwanych i odpowiadało ich łącznej wysokości, tym samym uzasadniając pytanie o wzajemną relację tych roszczeń. Jednocześnie powód

nie wskazał od którego z pozwanych i w jakiej wysokości od każdego z nich domaga się zasądzenia zadośćuczynienia. Wyjaśnienia w tym zakresie nie stanowiło uzasadnienia pozwu, w którym powód nie podał nawet, w jaki sposób jego prawa zostały przez poszczególnych pozwanych naruszone, przytaczając jedynie okoliczności faktyczne dotyczące niewskazanej z imienia i nazwiska byłej Prezes Sądu Okręgowego w B.. W tej sytuacji zasadnie Sąd Okręgowy wezwał powoda do sprecyzowania, w jakiej wysokości zapłaty

z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia dochodzi od każdego z pozwanych, a także przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Jakkolwiek bowiem

w orzecznictwie podnosi się, iż brak wskazania tych ostatnich stanowi przeszkodę formalną do nadania sprawie dalszego biegu jedynie wówczas, gdy strona nie poda żadnych okoliczności faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2001 r., sygn. V CKN 1713/00), to jednak w świetle uzasadnienia pozwu przyjąć należy, że taka właśnie sytuacja miała miejsce. Nie można przy tym uznać, aby otrzymane przez skarżącego wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu było niezrozumiałe czy też

nie zawierało dostatecznego pouczenia w sytuacji, gdy powód zobowiązany został do podania konkretnych i w sposób wyraźnie wyszczególnionych informacji, a także został pouczony

o terminie wykonania zarządzenia i skutkach jego uchybieniu. Wobec zatem niewykonania zarządzenia Sądu i nieuzupełnienia braków formalnych pozwu w terminie zastrzeżonym pod rygorem zwrotu pozwu, zasadnie przewodniczący zarządził zwrot pozwu z powodu niemożności nadania sprawie dalszego biegu.

Na uwzględnienie nie zasługiwał przy tym zarzut, aby poprzez zaskarżone zarządzenie naruszone zostało prawo skarżącego do Sądu, gdyż odmowa merytorycznego rozpoznania sprawy spowodowana była okolicznościami leżącymi wyłącznie po stronie powoda, który mimo otrzymania stosownego wezwania, nie dochował wymogów formalnych złożonego przez siebie pozwu.

Z uwagi zatem na powyższe zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Z.:

1. (...);

2. (...):

-.

• (...);

2. (...).